

[Ole Olsen.]

her, og hvis vi bestandig skal høre, at vi ikke kan komme videre enten af konkurrencemæssige grunde, eller fordi vi skal følges med resten af EF, så må man nok begynde at tænke på, hvor venlig man egentlig talt kan være.

Vi slutter selvfølgelig op bag dette lovfor-
slag. Det er et godt initiativ, og vi agter at stemme for det, lige meget om det så er et EF-direktiv, der ligger bagved, eller ej.

Sigsgaard (VS):

Jeg vil godt for det første også advare imod miljøministerens betragtninger om, at af konkurrencemæssige grunde tvinges man til ikke at bekæmpe miljøforringelserne så meget, som man måske egentlig gerne ville. Hvis det er konkurrencemæssige grunde, der har ført til, at Danmark har en af de højeste maksimumsgrænser for blyindholdet i benzinen i hele Europa, så synes jeg, at det er en skidt måde at forbedre konkurrenceevnen på at konkurrere på miljøforringelse. Jeg synes i hvert fald, at det er meget betænkeligt, at miljøministeren anvender en argumentation af den type.

Så sagde miljøministeren i øvrigt i anledning af mine bemærkninger, at jeg jo skulle huske på, at det var socialdemokratiet og så nogle borgerlige partier, der sammen havde gennemført miljøloven, så så positive havde de dog været over for sagen. Miljøministeren skal også huske på, at bl. a. VS var meget skeptisk over for miljøloven, og hvorfor var vi det? Det var vi simpelt hen, fordi vi var bange for, at den i for høj grad bare ville være en tom ramme, at man ville gennemføre den og så bruge den til at slå sig for brystet med over for alle de mange mennesker, der med rette kræver forbedringer af vores miljø, men man ville ikke rigtig gribe ind.

Det er desværre de bange anelser, vi på ét lille punkt her i dag får bekræftet, når miljøministeren i bemærkningerne til forslaget her siger, at han allerede i kraft af lov om miljøbeskyttelse har beføjelser til at begrænse f. eks. blyindholdet i benzinen og indholdet af andre skadelige stoffer, men at dem vil han da sandelig ikke bruge. Jeg håber ikke, at det er miljøministerens sidste ord i denne sag.

Jørgen Jensen (DKP):

Jeg skal gøre det kort, for jeg er enig i de to foregående indlæg. Jeg vil godt sige, at når man taler om, at det er af konkurrencehensyn, så gælder det altså ikke for blyindholdet. Her er det tværtimod spørgsmålet om, at det ville være valutabesparende, hvis vi havde stillet krav her, og det synes jeg at man skal erindre sig. Argumentet holder altså ikke.

Miljøministeren (*Helge Nielsen*):

Jeg vil gerne sige til de tre ordførere, der har været oppe i sidste omgang, at jeg ikke har nævnt overhovedet bly i benzin og konkurrenceforhold, men miljøloven generelt og spørgsmålet om Danmarks konkurrencemuligheder i forhold til den øvrige verden. Det vil jeg stadig væk fastholde, selv om der måske er nogle, der har fanerne lidt højt oppe i luften i denne sag.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til miljøudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om social bistand. (Ændrede regler for hjælp til uddannelse).

(Lovforslag nr. 188. Fremsat 3/2 76).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Hjortnæs (S):

Det forslag til en ændret formulering af bistandslovens § 42, socialministeren her har fremsat, er rimeligt og nødvendigt. Det er rimeligt, at personer, som er kommet i en situation, hvor hjælp til at gennemføre en uddannelse er nødvendig, kan få en sådan hjælp på vilkår, der ikke belaster dem for hårdt efter afsluttet revalidering.

Det er nødvendigt, at de gældende ordninger for revalideringshjælp ikke forringes

[Ejortnæs.]

eller ændres på en sådan måde, at den praktiske virkning vil være, at de fleste vil afslå et tilbud om hjælp, alene fordi man ikke på de økonomiske betingelser, som vil gælde, tør bevæge sig ind i den usikkerhed, som enhver revalidering jo er belastet med. Socialministeren har ret, når hun i sin fremsættelse til forslaget siger, at det må „... befrygtes, at det klientel, der hører under bistandslovens § 42, vil vige tilbage for at påtage sig en sådan rente- og gældsbyrde, og at de reelle muligheder for at få gennemført en revalidering derfor vil blive meget små.“

For alle de partier, der har skrevet under på socialreformkommissionens betænkning og dermed har tilsluttet sig målsætningen om at styrke revalideringsarbejdet, må det være en selvfølge, at man tilslutter sig det foreliggende lovforslag, som jo alene går ud på at tilpasse en god bestemmelse til de ændrede forudsætninger, således som de nu foreligger.

Jeg håber på en meget bred tilslutning til forslaget. Jeg vil gerne tilføje, at jeg ikke har noget behov for at få forslaget i udvalg, og det vil glæde mig overordentlig meget, hvis det kan gå direkte til anden behandling.

Peter Holst (V):

Venstre kan tilslutte sig forslaget. Vi mener, at det er rimeligt, at den type uddannelses- og omskolingssøgende, der er bragt i deres situation af sociale grunde alene, før bistandsloven træder hjælpende til, skal afvente Statens Uddannelsesstøtte i form af stipendier.

Vi mente i fjor, at det var rimeligt at ændre loven om Statens Uddannelsesstøtte, men vi mener altså i år, at det er lige så rimeligt at gøre en undtagelse for den type uddannelsessøgende, talen er om her. Vi er helt klar over, at de, der vil kunne gøre brug af det, vi vedtager i dag, er folk, der efter deres uddannelse kommer i en indkomstsituation, som ikke umiddelbart tillader dem at gå i gang med en gældsafvikling efter uddannelsens afslutning, og det er for ikke at stille den gruppe ringere, end den hidtil har været stillet, vi kan tilslutte os forslaget.

Vi har dog den opfattelse, at det godt kan tænkes, at en yderligere afklaring kan

komme igennem et udvalgsarbejde, af hvilken grund vi ville være tilfredse, hvis et sådant udvalgsarbejde, formentlig kun kortvarigt, kunne gennemføres.

Eva Rothenborg (FP):

Med forslaget til ændring af lov om social bistand søger socialministeren en bemyndigelsestilføjelse til bistandslovens § 42, i henhold til hvilken der skal tillægges socialministeren mulighed for at fastsætte retningslinjer for, hvornår uddannelseshjælp efter omtalte paragraf skal ydes som lån og hvornår ikke. Forslaget er baseret på lov af 9. april 1975, hvorefter de rentebegunstigede lån under Statens Uddannelsesstøtte blev afløst af statsgaranterede lån på sædvanlige rentevilkår.

Socialministeren udtrykker i sin fremsættelse en ængstelse for, at de, der er uddannelsessøgende af sociale årsager, vil vige tilbage for at optage uddannelseslån på samme vilkår som almindelige studerende. Sagen er imidlertid, at hvis den eller de uddannelsessøgende ikke er motiveret nok til at søge deres uddannelse på lige vilkår med alle de andre unge, der er kommet i klemme under de vanskelige økonomiske tider i landet, så vil der være et stort antal kortere varende uddannelser, der kan give de pågældende erhvervs- og indtjeningsmuligheder på langt kortere tid.

Det er ganske givet, at vi ikke, hvad enten det drejer sig om gymnasieuddannelse eller enlige mødre, eller hvad det nu drejer sig om, kan blive ved med at presse en mængde mindre motiverede ind i uddannelser, som muligvis senere kommer til at sætte dem ud i en arbejdsløshedssituation, fordi overproduktion ikke kan opsuges af samfundet. Der er det samme behov hos alle unge i dette land og også hos ældre, som søger en videre uddannelse, for at kunne klare sig selv og sørge for sin familie, og man må derfor gå ud fra det velovervejede synspunkt — som fremskridtspartiet ikke underskrev — som socialreformkommissionen anlagde, nemlig at den persongruppe, der rettelig hører ind under § 42, længst muligt bør side-stilles med andre uddannelsessøgende.

Man kan også henholde sig til det synspunkt, som socialministeren selv giver udtryk for, nemlig at reglerne i bistandsloven med ændringer eller ikke nu må have chan-

[Eva Rothenberg.]

cen for at blive afprøvet i praksis i den skikkelse, den er blevet vedtaget i. I alle tilfælde kan det, så beklageligt det er at skulle stille sig negativt over for et forslag, der ønsker at hjælpe, ikke være tidspunktet nu at give socialministeren en bemyndigelse til at omgå bestemmelserne i lov af 9. april 1975, hvilket jo i realiteten er det, forslaget går ud på, og som vil betyde en blankocheck til merudgifter.

Fremskridtspartiet har hele tiden været af den formening, at revalideringshjælp burde ydes i langt større omfang, end tilfældet er, ikke mindst til de mennesker, der er kommet ind under invalidepensionslovgivningen, og som selv mener, at de med en hjælp til omskoling eller uddannelse kunne komme til at yde en samfundsnyttig indsats, men som ikke kan komme ud af invalidepensionskværnen igen. Imidlertid må vi med beklagelse konstatere, at den økonomiske politik, der har været ført og føres herhjemme af de partier, der ynder at kalde sig ansvarlige, nu efterhånden har bragt landet ud i en sådan økonomisk misere, at end ikke den bedste vilje af verden kan hente penge ud af statskassen til yderligere udgiftskrævende foranstaltninger, som ikke engang kan forudses nøjagtigt.

Fremskridtspartiet må derfor for nærværende sige, at vi ikke tør støtte socialministerens forslag, i alle tilfælde ikke nu, hvor de økonomiske vanskeligheder herhjemme ikke er langt bedre afklaret. Men skulle der under udvalgsarbejdet — og i lighed med venstre vil vi sætte pris på, at der kom i alt fald et kort udvalgsarbejde — komme ting frem, der er vægtige, vil vi meget gerne tage vor stilling op til fornyet overvejelse.

Gunner Baunsgaard (RV):

I en periode, hvor tingene accelererer hurtigt, kan det ikke undgås, at en så omfattende lov som bistandsloven, der allerede blev vedtaget i juni 1974 til ikrafttrædelse den 1. april 1976, kan blive berørt af andre lovændringer. Som ministeren anfører i sin fremsættelse, må synspunktet om, at reglerne i bistandsloven bør have chancen for at blive afprøvet i praksis, som de er vedtaget, have en fremskudt plads, og det er netop det, denne tilføjelse til § 42 i bistandsloven drejer sig om. Vi giver jo ret ofte

bemyndigelser til ministre, men vi har ikke altid mulighed for at gennemskue eller overskue konsekvenserne.

Det er jo muligt, og det er vel også sikkert, at der er en gruppe mennesker, der kommer i klemme nu, og er dette tilfældet, så er vi parat til at hjælpe, men endnu kan det jo da kun være et fingerpeg. Jeg tror, at denne gruppe af mennesker helst vil klare sig selv længst muligt på lige fod med andre uddannelsessøgende, men som hr. Peter Holst også nævnte, vil vi gerne være med til under udvalgsarbejdet at få belyst, hvem personerne er, og eventuelt få afgrænset det klientel, som kan gå ind i gruppen af sociale årsager. Men vi er villige til fra det radikale venstre at se på tingene.

Gerda Møller (KF):

Da vor ordfører er fraværende på grund af sygdom, skal jeg lige på det konservative folkepartis vegne meddele, at vi jo ikke plejer at være og heller ikke er stærk tilhænger af alle disse bemyndigelser, der gives til de forskellige ministre. I det tilfælde, som dette lovforslag drejer sig om, mener vi, at det i virkeligheden bør være kommunerne, der bestemmer. Men vi kan godt se, vi befinder os i en ekstraordinær situation, og derfor vil vi da gerne være med til at se med velvilje på ministerens opfordring til denne ændring af § 42.

Jeg skal samtidig gøre opmærksom på, at den udgift på 45 mill. kr., som ændringen er anslået at beløbe sig til, og hvoraf kommunerne skal bære halvdelen, finder vi er et betragteligt beløb, og derfor vil vi fra konservativ side forlange, at ministeren skal finde besparelser for et tilsvarende beløb, som denne ændring vil koste. På det grundlag vil vi gerne være positivt med i et udvalgsarbejde. Vi beder altså om at få et udvalgsarbejde.

Kristine Heltberg (SF):

Der er jo ikke megen fornøjelse ved at sige: hvad sagde vi! Men man må jo sige, at det, vi her har med at gøre, det lovforslag fra ministerens side, som vi naturligvis vil støtte, jo er et ganske tydeligt eksempel på de mange problemer, der vil opstå omkring bistandslovens virkeliggørelse, de mange problemer, der er opstået, takket være dels de lovgivningsmæssige initiativer, der er

[Kristine Heltberg.]

blevet taget i Folketinget siden da, dels de mange forværringer i ganske almindelige borgeres forhold, der også er sket siden da. Det er jo bl. a. et af de emner, man kunne tænke sig at få socialministeren til at berøre nærmere, og jeg håber, at dette vil blive diskuteret på rette tid og sted her om nogen tid i forbindelse med en forespørgselsdebat.

Jeg kan ikke sige andet, end at vi må gå ind for dette forsøg på at redde, hvad reddes kan, selv om man kan sige, at ødelæggelsen af Statens Uddannelsesstøtte, af mulighederne for støtte til uddannelsessøgende i det hele taget, også vil gøre sig gældende på det sociale område på en uheldig måde. Jeg synes, det er et beskedent forsøg på at gribe situationen og søge at redde den, og det vil vi naturligvis støtte. Jeg synes bare ikke, det er nok. Jeg synes, der må opstå en forfærdelig masse andre problemer for socialministeren. Jeg synes, det er lovlig optimistisk, at ministeren tager dette ud som et ganske særligt og exceptionelt tilfælde, men som situationen er, er der jo ikke andet at gøre end i overensstemmelse med den socialdemokratiske ordfører blot at håbe, at man kan foretage denne redningsaktion, så hurtigt det kan lade sig gøre. Jeg vil håbe, vi kan foretage adskillige andre redningsaktioner lige så hurtigt.

Inge Krogh (KrF):

Kristeligt folkeparti mener, at denne ændring af bistandsloven er rimelig, og at forslaget på mange måder er godt. Man må regne med, at de mennesker, der af sociale grunde søger uddannelsesstøtte, er mennesker, der er handicappede, eller er mennesker, der er ældre og har ansvar over for familie, og som måske tidligere har ofret noget på deres uddannelse. Vi finder derfor, at det er rimeligt, at man kan yde hjælp, efter at de fra Statens Uddannelsesstøtte har fået, hvad de kan få af stipendier.

Vi vil dog gerne have et udvalgsarbejde om det. Vi mener bl. a., at det ville være meget godt at få lidt nøjere at vide om, hvordan socialministeren har tænkt sig at forholdet mellem tilskud og lån skal være, så vi ser altså gerne et udvalgsarbejde.

Hanne Reintoft (DKP):

Som man vil vide fra spørgsmål her i salen, ser vi meget gerne den ændring, der nu

foretages, og vi vil selvfølgelig støtte den og er også villige til at gennemføre den uden udvalgsbehandling.

Ministerens anfører jo meget rigtigt i sin fremsættelse, at uddannelsesstøtten er forringet siden bistandslovens ikrafttræden. Derfor er der måske grund til at sige til fru Gerda Møller, at den besparelse, der efterlyses, jo er foretaget netop ved sidste finanslovafstemning, hvor man skar ned på den uddannelsesstøtte, der var en forudsætning for bistandslovens vedtagelse, som den kom sidste år.

Jeg vil også meget gerne opfordre socialministeren til, når vi nu får løst dette problem, at det så giver anledning til, at vi får de cirkulærer og den vejledning om hele revalideringsområdet, som der er sådan et kolossalt behov for. Mange kompetente mennesker i kommunerne har klaget over den forvirring, der hersker på hele området. Jeg har selv netop til formiddag været nede på Københavns kommunes aftenskole, hvor der også er en helt absolut forvirring. De bliver i øvrigt ved med at spørge, hvad de, der ikke opfylder 24 timers reglen og ikke kan få uddannelsesstøtte, skal gøre, fordi de ikke er sikre på, de i så fald kan få lån eller tilskud. Det vil jeg meget gerne have et svar på.

Revaliderende er udsat for overordentlig store vanskeligheder for øjeblikket, og derfor er jeg ligesom fru Inge Krogh lidt ked af, at vi ikke får lidt nærmere retningslinjer for, hvornår hjælpen skal ydes som tilskud og hvornår som lån. Jeg er for så vidt ikke uenig med socialministeren, når der argumenteres med, at den, der får en god uddannelse med garanteret beskæftigelse og høj løn, skal have tingene som lån. Jeg kender bare ikke ret mange revalidender, der er garanteret fuld beskæftigelse og høj løn. Jeg har så rystende mange eksempler på, at folk, selv om de har gennemført en revalideringsuddannelse, har overordentlig svært ved at klare sig i erhvervslivet. Sidst har jeg været udsat for en mand, der har mistet begge ben ved en arbejdsulykke, og selv om han er veluddannet, så nægter man ham job alle vegne, og han er ikke tjent med en stor gæld. Så derfor må vores syn på det selvfølgelig være, at det til folk, der er ramt af et handicap, fortrinsvis skal gives som tilskud.

Jeg er lidt ked af, når dette forslag kom, at

[Hanne Reintoft.]

vi så ikke har fået løst det andet problem, nemlig dem, der ikke falder ind under SU, dem, der skal have hjælpen på en anden måde, og hvor vi, når vi nu har bistandsloven, må vide, at transgberegning og ægtefælleindtægt får indflydelse på ydelserne. Jeg vil derfor gerne høre, om det ikke er ministerens mening også at rette på disse problemer, der jo også har givet anledning til en hel del panik. Jeg synes ikke, merudgiften er betydelig. Det er én gang for alle erkendt, at det er langt, langt billigere at revalidere end at pensionere, og regner man det ud på den måde, så er det en lille ydelse, vi her kommer til at give.

Steen Folke (VS):

Ved den omlægning af SU, som blev stemt igennem af et flertal her sidste år, har man jo skadet langt flere end dem, som man nu muligvis kan komme til at redde, hvis man vedtager det forslag, som socialministeren her har fremsat. Det er jo tusindvis af studerende, som givetvis er blevet skræmt fra at gå i gang med studier eller videreføre studier, som ikke har magtet det, stillet over for den omlægning af uddannelsesstøtten, som fandt sted, og hvor hovedprincippet altså blev, at det var banklån, man skulle optage til den normale rente i forbindelse med finansiering af studierne.

Det er klart, at VS går ind for ethvert forsøg på at sætte plastre på det sår, der blev tilføjet tusindvis af uddannelsessøgende sidste år, men vi vil da ikke undlade at bemærke, at der altså er tale om forsøg på uhyre beskedne lapperier, her altså over for en bestemt kategori af uddannelsessøgende, nemlig dem, der er det af sociale årsager, som det siges, f. eks. i forbindelse med revalidering. Vi mener også, at dette lovforslag er et eksempel på nogle af de problemer, der opstår i forbindelse med bistandslovens ikrafttræden, som jo givetvis vil medføre langt mere omfattende problemer end noget, sådan en detalje her kan vise.

Men nu kan man altså måske frygte, at et flertal herinde også vil stemme imod selv dette lille lapperi, og så får man altså en af de ikke så helt få direkte forringelser, som vil komme med bistandslovens ikrafttræden, ud over den almindelige mere usikre position, som alle brugere af det sociale sy-

stem bliver sat i i forbindelse med overgangen til et princip, hvor udøvelse af skøn kommer til at spille en langt mere central rolle end hidtil, hvor man ikke mere kan regne med bestemte ydelser tildelt efter et retsprincip.

Vi mener i VS, at uddannelsesstøtten i det hele taget skal gives som stipendier og ikke som lån. Ganske specielt til en kategori af folk som dem, der er under uddannelse i forbindelse med noget, der kan henføres til sociale årsager, som dette lovforslag drejer sig om, er det efter vores vurdering helt afgørende, at der bliver tale om en uddannelsesstøtte, som baseres på stipendier og ikke på lån.

Vi mener altså for så vidt, at det er et ganske utilstrækkeligt forslag, der ligger her, selv hvis vi nøjes med at se på den kategori, som forslaget drejer sig om. Der kan efter vores mening ikke være tvivl om, at dette, at der skal indgå med en eller anden formentlig ikke helt ubetydelig vægt en låneandel i finansieringen af disse studier, vil afholde mange af netop denne kategori fra at gå i gang med disse studier og vil afholde dem fra at gennemføre studierne. Med andre ord: vi mener ikke på nogen måde, at dette forslag er et tilstrækkeligt og rigtigt forslag, men vi mener, at det altså er et lille lapperi i forhold til vedtagelsen af omlægningen af uddannelsesstøtten og nu bistandslovens ikrafttræden, og som sådan kan vi altså støtte forslaget.

Det er utroligt, hvad man skal høre fra visse borgerlige partier. Fru Gerda Møller insisterer altså på, at hvis hun ikke skal skade disse revalideringsbestrebelse ved at stemme imod dette forslag, så skal hun i hvert fald have lov til at gøre skade for et tilsvarende beløb over for nogle andre. De 45 mill. kr. skal bruges til at forringe nogle vilkår inden for det sociale og uddannelsesmæssige system. Jeg synes, det er en meget betegnende tankegang, der her er givet udtryk for.

Socialministeren (Eva Gredal):

Jeg skal indskrænke mig til at takke for de positive tilsagn omkring dette lovforslag, og jeg vil meget gerne henstille, at der kommer et hurtigt udvalgsarbejde.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om forsikring mod følger af ulykkestilfælde. (Erhvervssygdomme og Færøernes overtagelse af ulykkesforsikringsområdet som særanliggende).

(Lovforslag nr. 189. Fremsat 3/2 76).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Inge Fischer Møller (S):

Det foreliggende forslag til ændring af lov om forsikring mod følger af ulykkestilfælde indebærer følgende: for det første vil der ske en ændring af den nugældende lovs § 1 A, der vedrører listen over erhvervssygdomme. For det andet indebærer forslaget, at Færøerne overtager ulykkesforsikringsområdet som særanliggende.

Vedrørende bestemmelserne om erhvervssygdomme er det ingen hemmelighed, at de nugældende bestemmelser gennem de senere år er blevet kritiseret meget skarpt. Den kritik, der er blevet rejst, er også blevet rejst med rette, og en af drivkræfterne i kritikken har været dansk fagbevægelse, og her har Specialarbejderforbundet i Danmark nok øvet en vis indflydelse.

For ca. 2 år siden fremsatte socialdemokratiet et forslag til folketingsbeslutning med opfordring til, at hele ulykkesforsikringsproblematikken blev kulegravet. Daværende socialminister Jacob Sørensen oplyste, at han allerede dengang havde taget initiativ til at få nedsat en arbejdsgruppe, som skulle se på nogenlunde de samme problemer, som socialdemokratiet foreslog. Det var jo glædelig oplysninger, og det forslag, der nu ligger til behandling, er et delresultat af arbejdsgruppens bestræbelser. Det går ud på, at man skal ændre den nugældende lovs § 1 A vedrørende erhvervssygdomme, hvis indhold man kort kan karakterisere som usmidigt og meget forældet. Det forelig-

gende forslag bygger på et system, der i princippet anerkender enhver erhvervsbetinget sygdom, ligesom der lægges op til, at det skal være arbejdsgriveren, der skal føre bevis for, at det ikke drejer sig om en erhvervssygdom. Sagt med andre ord er der lagt op til en omvendt bevisbyrde.

Man har ikke ment, at man kan afskaffe fortegnelses- eller listesystemet helt, og det, der lægges op til, er, at der skal medtages sygdomme, hvor man mener, at der er en formodning om, at der er tale om en erhvervsbetingethed. Det skal efter en medicinsk eller teknisk erfaring kunne bevises, at der er en klar sammenhæng mellem lidelsen og arbejdet. For at undgå, at fortegnelsen bliver forældet eller mangelfuld, foreslår man nedsat et arbejdsudvalg, bl. a. med repræsentanter for arbejdsmarkedets parter, sundhedsstyrelsen og arbejdstilsynet. Det omtalte udvalg skal følge udviklingen på området og lægge op til, at der sker en revision af bestemmelserne mindst hvert andet år. Min erfaring siger, at der ikke må gå for lang tid imellem de bestræbelser, der bliver foretaget med hensyn til at fremsende forslag til en forandring af listen. Det spørgsmål mener jeg man må se nærmere på i udvalget, ligesom der også må ses nærmere på spørgsmålet om, hvorvidt fortegnelsens indhold er dækkende, i udvalget.

Det skal her understreges, at man ikke er afskåret fra at få anerkendt en erhvervssygdom, hvis den pågældende lidelse ikke er optaget i den omtalte liste. I de situationer vil det være de nugældende regler, der gælder. Det vil sige, at man selv skal bevise, at der er sammenhæng mellem arbejdet og erhvervssygdommen, altså den bevisbyrde, der gælder i dag.

Jeg skal også her fremhæve en anden bestemmelse i det foreliggende forslag, nemlig bestemmelsen om, at læger eller tandlæger skal anmelde såvel klare som formodede tilfælde af erhvervssygdomme, som de bliver bekendt med gennem deres arbejde, og de skal anmelde det til sikringsstyrelsen. Det er en god bestemmelse og måske nok en af de allervigtigste, men også den kræver en nærmere undersøgelse under udvalgsarbejdet.

Vedrørende forslaget om, at Færøerne skal overtage området som særanliggende, kan jeg oplyse, at det er en helt naturlig